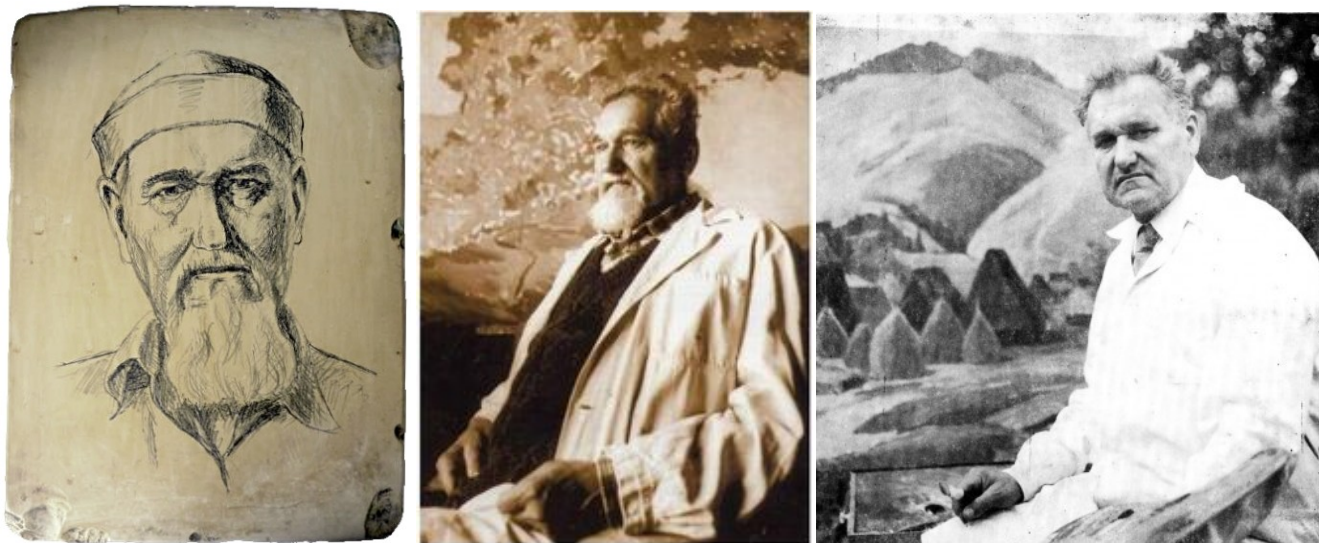

Štefan Hapák (1921 - 1997)

Dátum narodenia: 16.10.1921

Miesto narodenia: Pinkovce

Štefan Hapák sa narodil 16. októbra 1921 v Pinkovciach, zomrel 23. marca 1997 v Ľuboticiach. V rokoch 1939-1944 študoval na Lýceu a Učiteľskom ústave v Užhorode. Prvým jeho pôsobiskom sa roku 1944 stala Ľudová škola v Zboji (okres Snina). V tom istom roku ho odvelili do koncentračného tábora v Maďarsku, odkiaľ 4. apríla 1945 ušiel. Po prechode frontu sa v Gyári prihlásil k štábu 136. veliteľstva II. ukrajinského frontu. Bol tam organizátorom (až do júla 1945) návratu oslobodených internovaných občanov do vlasti. Rok po vojne pôsobil na Štátnej ľudovej škole v Dúbrave a Brezovici (okres Humenné), ďalší rok (1946-1947) učil na Štátnej meštianskej škole v Medzilaborciach. V období 1947-1948 študoval na Pedagogickej fakulte Slovenskej univerzity v Bratislave, v rokoch 1948-1953 na AVU v Prahe u prof. J. Želibského a O. Nejedlého maľbu. Ako študent sa Hapák venoval aj poézii pod pseudonymom St. (S.H.) Paracyn. Po absolutoriu sa usadil v Prešove, najskôr ako výtvarný redaktor v časopise Družno vpered a Duklja, neskôr vo vydavateľstve KZUP. Od roku 1953 až do odchodu do dôchodku pôsobil na Pedagogickej fakulte v Prešove UPJŠ v Košiciach aj ako vedúci Katedry výtvarnej výchovy. V roku 1954 sa stal členom SZVU. Habilitoval sa v roku 1971, za profesora kresby a grafiky bol menovaný o rok neskôr. V rokoch 1979 a 1983 sa účastnil dvoch plenérov na Zakarpatskej Ukrajine, rok pred tým absolvoval študijnú cestu do Strednej Ázie. Od dôb štúdií po celý život prof. Hapáka sprevádzala programovo a realisticky orientovaná krajinomaľba. Zobrazoval slovenskú, hlavne východoslovenskú krajinu - rodný Zemplín, Šariš, Vysoké Tatry, Zamagurie. Jeho rozsiahlymi cyklami sú napr. Osturňa (oleje 1982-83), Ždiarske leto (pastely 1983), ale aj Zakarpatská jeseň (pastely 1979). Krajinárske zábery sú prosté, komorné i panoramatické. „Maliarske štúdie východoslovenských dedín s národopisným akcentom i obrazy vyznačujúce sa pádnou tvarovou skladbou, hmotovou a farebnou vyváženosťou sú vnútorne dramatické. Prechádzajú v monumentalizovaný obraz prírodnej krajiny a vyjadrujú úctu a pokoru voči rodnej zemi.“ (Hrebičková, M.).

(Z Literatúry: KRAJNÁK, J.: DARTE A MALIARI „VÝCHODU“. DARTE Aukčná spoločnosť s.r.o. , N.Hrušov 2012, s. 98).